

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet,

Nummer 9

1. Maj 1915

64. Aargang

Hvad er „Mormonisme“?

Af Apostel Dr. Jon F. Whitney.

„Mormonisme“ er mere end „det nittende Aarhundredes Religion“. Den er ikke alene en Religion, som gælder for denne Tid; den er Evighedens Religion og er kommen til os fra Jehova selv som den forud bestemte Plan, hvorved Menneskene kunne opnaa Frelse og evig Lykkelighed. „Mormonisme“ er nemlig den sande kristne Religion og har været fremherskende paa Jordens til forskjellige Tider i forskjellige „Evangelie-Husholdninger“, og den nuværende store og hellige Evangelie-Husholdning er oprettet af Frelseren paa Jordens i den Hensigt at sammenføje alle Evangeliets Husholdninger og ethvert Evangelieværk; forbinde det evangeliske Arbejde, som bliver udført nu med den ved Kirkens Vorttagelse fra Jordens som Følge af Kristensforsøgelerne og det store Frafald afbrudte Hjæde, og forberede Verden for endnu større Ting i Fremtiden.

Naar og hvor tog Evangeliet sin Begyndelse? Jeg kender ikke til nogen bedre Forklaring end den, Profeten Joseph Smith har givet, nemlig denne: „I Begyndelsen, da Gud fandt sig selv omgivet af Mander i sit Hærlighedsrigt, som Følge af sin større Intelligenz, fandt han det passende at indføre Love, hvorved de øvrige Mander kunde skride fremad ligesom han selv“.

Vi lære derfra, at Evangeliet — nu kaldt „Mormonisme“ — hvilket omfatter og sætter i systematisk Udsørelse hine Love, som blevne af Gud i Begyndelsen, var planlagt, før Verden blev skabt, og

at Evangeliet er Midlet, hvorved Menneskene kunne gjøre Fremstridt baade i Tid og Evighed — Stigen, sammenligelsesvis, op ad hvilken Alle maa gaa, som ville opnaa evigt Liv og Dophøjelse i Guds Rige. Adams Fal'd var et Trin nedad paa Stigen; men det var samtidig et Skridt fremad, thi det var et Skridt, som, naar Alt overvejes, bevir-kede, at hele Menneskeslægten, hvis første Forældre Adam og Eva vare, kunde gjøre et stort og vigtigt Skridt fremad paa Banen, som leder til evigt Liv. Det er ved dette Evangeliums Kraft og ved vor egen individuelle Anstrengelse for at gjøre den bedst mulige Brug af de Kræster, som Gud har givet os, at vi tilegne os det evige Livs Gaver og gaa fremad mod Fuldkommenhedens Maal: at blive fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen.

Hvis nu dette er Sandhed, vilde det da være rimeligt at antage, at Gud vilde vente 6000 Aar, indtil vores Dage, før han først vilde aabenbare for sine Børn Saliggjørelsens Plan? Er det rimeligt, at han vilde vente 4000 Aar, eller 2000 Aar, førend han gav Menneskene Besked om en Forløser, som skulde komme? Vilde det ikke være urimeligt at antage, at en alvis Gud, som benytter Tiden paa den allerbedste Maade, vilde gjøre dette? Vi ville naturlig reasonnere, at Herren vilde tillændegive Frelsesplanen for Fader Adam og Moder Eva strax, og formedelst sin Abenbaring til dem troste deres Sind og glæde deres Hjerter ved at give dem Kunstdæk om, at en Frelser var beredt for dem i de evige Verdener, idet deres Fal'd var forudsæt. Det vilde være naturligt, at Gud underrettede dem om, at de og deres Esterkommere funde blive freste formedelst Kristi Sonoffer i Tidens Midte.

Vi „Mormoner“ eller Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erkla're, at dette var gjort; at Adam og Eva havde Evangeliets hellige og frelsende Principer aabenbaredt til sig; at de vare døbte til deres Synders Forladelse, og at de derefter modtog den Helligaand. Ved deres Tro paa vor Forløser, hvis Komme til Jorden som Lammet, der skulde bære al Verdens Synder, Adam symboliserede ved at opføre et Ulter og ofre et Lam paa dette, i Forbindelse med vores første Forældres Billighed til at tro paa andre til dem aabenbaredt evangeliske Principer og Billighed til at adlyde Herrens Besa-ling til dem om at omvende sig, blive døbte osv., formedelst deres yd-mhge og villige Antagelse af disse forståelige Principer blev de forløste fra Fal'det. De kunde ikke opstaa fra deres Grave med det samme, thi Forløseren, Verdens Frelser, skulde blive Opstandelsens Første grøde, men de behøvede ikke at vente paa nogen andre til at blive døbte for sig. De vare personlig døbte, ikke som det saa ofte senere blev nødvendigt, ved Stedsfortrædere. Der vil blive nok af den Slags evan-geliske Ordinancer at udføre, uden at Menneskehedens specielle udvalgte Ledere skulle føjes til Listen. Det vil tage et tusinde Aar at udføre

disse Ordinancer for de Døde, for hvem vi udfører dem i vores Templer. Men flere Mænd og Kvinder i forskjellige Tidsalder, naar Evangeliets Gaver gjennem et bemyndiget Præstedømme have været at erholde, have modtaget samme ved personlig at tage saadanne Skridt, at de kunde blive delagtiggjorte i disse herlige Maadegaver og Velsignelser. De behøvede ikke at blive delagtiggjorte i Evangeliets nødvendige Ordinancer og medfølgende Gaver gjennem Stedfortrædere, hvilket maaesse vil blive en Nødvendighed for Millionsers Bedkommende af Menneskeslægten, som maaesse aldrig hørte Jesu Navn her i Livet. „Mormonisme“ lærer os, at Adam, nedbøjet af Alderdom, velsignede sin store Familie og forudsægte, hvad der skulle vederfares Slægterne indtil den sidste Generation. Forbindelsen mellem hin første og den nuværende Evangelie-Uddeling fremgaar af den Kjendsgjerning, at Adam, som er „den gamle af Dage“, i Henhold til Profeterne skal komme til den jordiske Skueplads igjen, og at han vil kalde sine Børn til sig og tage ledende Del i de sidste Tiders store Begivenheder med Hensyn til at forbinde eller sammenføje Evangelie-Husholdningen i hans Dage med Evangeliets Værk i vor Tid, hvilket er bestemt til at optage alle de forrige Evangelie-Husholdninger, som have været oprettede af Herren paa Jordens, og som vi læse om i de hellige Skrifter — ligesom Oceanet optager alle Jordens Strømme og Floder i sig.

Efter Adams Tid, da Menneskene var afgagne fra Guds Veje, blev Enok bemyndiget af Herren til at oprette en speciel evangelist „Husholdning“ og til at udføre visse evangeliske Opgaver. Han byggede en By, kaldet Zion, som blev forløst og helliggjort ved Uddøvelsen af Principer, som vi, Kristi Kirke i de sidste Dage, have modtaget, men som vi langtfra endnu kunne praktisere til Fuldkommenhed. Nogle af os komme tilkort med Hensyn til at praktisere Tiendedovens Fordringer; hvad ville vi da gjøre, naar den højere Lov bliver os givet, Helligelses-loven, naar Alt, hvad vi ere i Besiddelse af, vil blive fordret af os til Guds Zions Opbyggelse, af hvilket Enoks Zion i forrige Dage var et Forbillede, et Symbol, en Skygge, sammenlignelsesvis, af det tilkommende hellige Zion, det mindre kommende før det større, visende hen derimod og gjørende Forberedelserne dertil.

Herren gav ogsaa Noa Fuldmagt til at oprette en Evangelie-Husholdning. I hans Dage blev Jordens, som vi vide, ved Syndfloden døbt i Vand, der skulle gaa forud for den Glæddaab, som Jordens skal modtage, førend den efter Guds Bestemmelse bliver helliggjort. „Thi, som det var i Noa Dage, saa skal det også være ved Menneskens Søns Komme.“

Evangeliets Plan var ogsaa aabenbaret for Abraham, og hvad Det tog han i Guds Saliggjørelsesværk? Hvilkens Forbindelse er der mellem Evangelie-Husholdningen i hans Dage og nu? Gud sagde til ham: „I

Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter blive velsignede." Denne Forjettelse blev opfyldt, da Jesus Kristus kom til Verden; han blev jo født i Abrahams Slægtlinie; men Forjettelsen blev ogsaa delvis opfyldt derved, at Abrahams, Jakobs og Jakobs Esterkommere blev spredte blandt Nationerne til Velsignelse for Slægterne indtil „Israels“ Indsamling i de sidste Dage, da de skulle blive bragte sammen fra Jordens forskjellige Egne for at opbygge Zion og gjøre Forberedelserne til Messias' andet Komme.

Dernæst kom Moses, der stod som Hovedet for en Evangelie-Uddeling og et vigtigt Evangelieværk, der vedrørte Israels Indsamling, idet „Nøglerne“ eller Fuldmagten dertil var overdraget ham af Herren, og han førte Israels Børn ud af Egyptens Land. Moses overgav disse Nøgler til Profeten Joseph Smith, for at han kunde paabegynde Indsamlingen og bringe til Gud Alle, som vilde komme, Føder og Hedninger og de „Israelsiter“, som leve blandt Hedningerne. Alle, som ville gjøre Abrahams Gjerninger, blive regnede som Abrahams Børn og retfærdiggjorte ved deres Tro og Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium.

I Tidens Midte iførte Frelseren sig et dødeligt Legeme, valgte tolv Apostler til at bistaa sig i Forkynnelsen af Evangeliet, da han havde paabegyndt sin specielle Forløser-Mission efter at være døbt af Johannes, tredive Aar gammel. Hans Apostoler blevе befuldmægtigede til at prædike det frelsende Evangelium til Folkeslagene paa den østlige Hemisfære, og efter sin Opstandelse viste Kristus sig for Nejsterne i Amerika og valgte tolv Mænd blandt dem til at prædike Evangeliet og administrere dets Sakramenter eller Ordinancer i denne Del af Verden.

Atten Hundrede Aar efter hin Tid brøde Evangeliets Straaler frem paany, idet „de sidste Dages“ Evangelieværk, „Tidernes Hyldes“ Evangelie-Husholdning, blev paabegyndt. Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med Bibelen i den ene Haand og Mormons Bog i den anden, høste Frugterne og indvinde Resultaterne af det Arbejde, som Guds Ejendomme have udført i de forløbne Tidsalder. Kirken drager sig til Nutte alt Godt, som har været frembragt af den menneskelige Familie, ikke alene af Profeter og Apostler, men af Poeter, Filosofer, Opsindere og Opdragere, fort sagt, alle gode og vise Lærere i kristne og hedenske Lande. Den søger ester og gjør Brug af Alt, som er rent, viist, dydigt og prisværdigt; og ved i den fuldeste Udstrekning at tage Bidenslaben i sin Ejendomme og bygge paa Herrens Nutidsaabning, søger Kirken at udføre et Herligedsværk til Guds Ere, der skal bestaa gjennem Fremtidens endeløse Tidsaldre.

Evangeliets Hensigt er at være til Frelse for alle Mennesker, men det kan ikke blive til Frelse for Menneskene uden efter den evige Retfærdigheds Principer, saa at ethvert Menneske modtager Velsignelse i Forhold til sine Gjerninger. Der er een Herlighed lig Solens, een lig

Maanens og en anden lig Stjernernes, og ligesom Sjernerne ere forskjellige fra hinanden i Størrelse og Lyssfin, saaledes vil der også blive Forskjel mellem de Dødes Herlighed i Opstandelsen. Den eneste Klasse af Mennesker, som behøver at frygte for, at der ingen Frelse er for dem, er de Mennesker, som have modtaget Kristi Evangelium i sin Fuld-kommenhed, og som have faaet enhver Evangelie-Nøgle, hvorved de ere blevne berettigede til evigt Liv i Guds Herlighedsrigt og Magt til at stride fremad til den højeste Stilling, det er muligt for menneskelig Intelligenz at opnaa, men som alligevel faste det Alt bort, træde disse uendelig høje og herlige Privilegier under Fodder som værdiløse, og nægte, at det, som er forknydt for dem, er Sandhed. Alle andre kunne blive freste, fordi alle andre kunne omvende sig. Menneskene kunne faa Tilgivelse, saa længe de have Magt til at omvende sig.

Men Nøgle ville ikke omvende sig, før de træde ind i en anden Verden, i den Andernes Verden, hvorhen de Menneskers Ander gif, der vare druknede i Syndflodens Bande i Noas Dage. I vore Dage har Herren gjennem sin Tjener Joseph Smith aabenbaret et overordentligt vigtigt Evangelieprincip til Jorden, nemlig det, der vedrører de Dødes Frelse, som ikke her adløde Evangeliets Bud. Den nuværende Evangelie-Husholdning har faaet som Opgave at sammenføje de forskjellige evangeliske Husholdninger til et Hele, det nærværende til det forbigangne, som Børn til Forældre. Kunne I tænke Eder Noget, der mere virkningsfuldt kunde bringe „Fædrenes Hjerter til Børnene eller Børnenes til deres Fædre“, end netop et saadant Evangelieprincip? „Mormonisme“ besatter sig med det forbigangne, det nærværende og det tilkommende og rækker Haanden ud for at frelse Alle, som ville lade sig frelse. Endog saa de „fordømte“, med Undtagelse af dem, som have begaact Synd mod den Helligaand, ville ved Kristi Evangeliums Kraft blive freste, naar de have betalt deres Evigheds-Gjeld, eller „den sidste Hvid“, som Kristus siger; men disse kunne ikke blive freste i Herlighedsriget, der er sammenlignet med Solens Glans, som kun skjænktes dem, der, medens de leve her paa Jorden, vise Lydighed mod Herrens Besalinger.

„Mormonisme“ er Kristi Evangelium praktiseret og er deraf ikke sjældlig stemt mod den menneskelige Familie, mod Millionerne af „Gentiler“ eller mod Hedningeslægterne, hvad enten de gaa under Navn af Kristne, Muhammedanere eller „Hedninger“ i Ordets begrændede Betydning. Ordet „Gentile“, som er bleven oversat ved „Hedning“, betød ikke oprindeligt noget foragteligt. Ordet kommer fra „gentilis“, der aldeles ikke betyder noget haanende med Hensyn til Menneskeracer eller Nationer. Naar Udtrykket „Jøder og Hedninger“ er anvendt i det nye Testamente, menes der med Hedninger simpelthen alle dem, som ikke vare Jøder. I den første kristne Tid benyttedes Navnet som en Be-

tegnesse for dem, der ikke vare Kristne, og naar vi som Kirkesamfund have benyttet dette Udtryk, er det kun benyttet som et Føllesnavn for alle dem, som ikke ere Sidste-Dages Hellige.

„Hedningerne“ ere Jøsets Esterkommere, medens de israelitiske Slægter nedstamme fra Sem gjennem Abraham. Efraims Esterkommere, som de fleste af os Sidste-Dages Hellige siger at være, have været blandede med Hedningenerationerne og blive nu udsamlede fra dem formodelst det gjengivne Kristi Evangeliums Kraft. Da Evangeliet, som vi vide, forkastedes af Jøderne, blevet dets Principer forkyndte blandt Hedningerne, thi Herren ønskede at frelse dem. Vi læse om Hedningen Kornelius i Ap. Gj. 10. Kapt., at han var en retsædlig Mand. Apostelen Peter besøgte ham, og paa ham og andre med ham blev den Helligaand udgydt, endog før de vare døbte. „Hedningerne“ i Ordets oprindelige Betydning indbefattede de europæiske Nationers Befolkning saa vel som Befolkningen i De forenede Stater i al Almindelighed. Kolumbus var en Hedning, som blev paavirket af Herrenes Land til at opdage Amerika, eller „Bions Land“, for at benytte en religiøs Betegnelse for denne Verdensdel. Washington, vort Landes „Fader“, var en Hedning (Gentile). Ordets oprindelige Betydning var aldeles ikke en Vantro i Modsetning til en Troende, men kun en Nationalitets- eller Racebencænelse. Det var Hedninger, som grundlagde vor Republik, den mægtigste og mest lykkebringende politiske Organisation af alle, og det bedste Land, paa hvilket Solen stinner. Gud har aabenbaret til os, som vi finde nedskrevet i Mormons Bog, at Hedningenerationerne skal blive store i hans Øjne ved at føre de israelitiske Slægter til deres Arvelande. Han erkører fremdeles, at hvis Hedningerne ville, skulle de blive Medlemmer af Kirken, meddelagtige i Evangeliets Velsignelser, og hjælpe Israels Hus med at bygge det ny Jerusalem, som skal blive opbygget forud for Guds Søns hellige Tilmeldelse. Da Noa velsignede sin Søn Jøset, sagde han: „Gud udbrede Jøset, og han skal bo i Semis Pauluner“. Vi ere ikke Hedningenerationernes Hjænder eller Hjænder af den menneskelige Familie. Vor Opgave er at udvise Menskap, at virke for Fred og god Forståelse mellem Menneskene. Vor Virkdomhed gaar ud paa at bevare og forene Alt, som er godt, baade det forbiggangne og det nærværende, og at virke for Udbredelse af Kristi Værk paa Jorden i den kommende Fremtid, saa rig paa Muligheder.

Jeg beder, at Herren vil forunde os at virke med Kraft for Evangeliets Fremme og bevare os faste i Troen, medens vi fremholde et Fredsbanner for Folkeslagene og prædike for dem vor Grelsers forløsende og herliggjørende Evangelium. Amen.

Guds Riges Hemmeligheder.

Vi skulle ikke besatte os med at fremsette spekulative Lærdomme vedrørende Guds Riges hemmelige Principer, om hvilke Herren ikke har aabenbaret Noget til os.

Profeten Joseph Smith advarede Kirkens Præstedømme mod at fortabe sig i theologiske Spidsfindigheder angaaende ukjendte Ting; og specielt med Hensyn til evangeliske Lærdomme og Principer, hvis Dybde vi ikke kände, da de ukjendte Punkter, der ere forbundne med disse evangeliske Lærdomme, ikke ere forklarede i Herrens Aabenbaringer til os, hverken i vor Tid eller i de Aabenbaringer, som indeholdes i Bibelen, lærte han med Bestemthed, at vi ikke skulle fremsette Theorier med Hensyn til disse ukjendte Ting, som om det var Evangelielære; thi Faren derved var stor, eftersom vi Mennesker kun forstaa lidet med Hensyn til de aandelige Kræfter, som gjøre sig gyldende i de evige Verdener. Ja, Joseph Smith forbød ligefrem Kirkens Eldster at foredrage slige spekulative Lærdomme, der, om de end tilsyneladende kunne synes rigtige, dog kunne være meget forkerte som Følge af, at Livsprincipper gjøre sig gyldende i de evige Verdener, som vi slet ikke ere bekjendte med.

Profeten Joseph Smith udtalte sig som følger med Hensyn til et Raad og en Besaling, han havde givet Kirkens Eldster og Missionærer:

„Feg sagde til dem, at de skulde staa frem i al Ydmighed og Forstandighed og prædike om den korsfæstede Jesus Kristus; de skulde ikke jœvles med Nogen eller trættes med Nogen med Hensyn til deres Tro, eller Religionsbekjendelse, men belære Menneskene i al Sagtmodighed. Denne Belæring gav jeg dem som en Besaling, og Alle, som ikke rette sig derefter, ville nedkalde Forfølgelse paa deres Hoveder, medens de, som gjøre dette, ville blive fyldte med den Helligaand. Delte sagde jeg som en Profeti.“

Tankesprug.

Hvis Du er miskjendt der, hvor Du elsker højest, saa bevis din Kjærlighed paa umiskjendelig Maade ved Udvælsen af en eller anden ædel Handling.

— „Tanker ere toldfrie“, siger det gamle Ord; men de føre ofte til Gjerninger, der ikke ere det.

— Herren er altid rede til at stjænke os sine Gaver, naar vi ere rede til at frede om dem.

Lørdag den 1. Maj 1915.

Den sande Kjærlighed er et evigt Livsprincip.

Efter Elmer B. Edwards i »Millennial Star«.

„Gud er Kjærlighed, og hvo, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham.“
(1. Joh. 4 : 16.)

Paa Kjærlighedsprincipet „afhænger al Loven og Profeterne“. (Matt. 22 : 40.) Den uendelige Kjærlighed, som Herren har udvist mod sine dødelige Børn paa Jorden, gav sig det største Udtryk derved, at han hengav sin enbaarne Søn, Jesus Kristus, som en Gjenløsnings-Betaling for den faldne Menneskeslægt. Forsoningen, som blev tilvejebragt ved ham, var en nødvendig Følge af vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have. Gud forudsaa i sin Alviddom, at Adam vilde synde, og deraf bestillede han Jesus som en Frelser, før Verden blev dømt. Paa Grund af den guddommelige Raade eller Kjærlighed, som Herren udviste for deres Skuld, frydede baade Adam og Eva sig og priste Herren. („Den kostelige Perle“, Moses 5 : 10, 11.)

Hvad der bevægede Jesus til frivillig at bringe Forløsning for Menneskeslægten, var den uendelig fuldkomne Kjærlighed, han var i Besiddelse af; for det første hans Kjærlighed til Faderen, paa Grund af hvilken han viste Lydighed overfor ham med Hensyn til at tilvejebringe Forløsningen; for det andet hans Kjærlighed til Menneskene, for hvis evige Welsær det var ham paalagt at drage Omsorg. Han tilbød sig selv ved det store himmelste Raad, vi læse om i de hellige Skrifter, som Forsoningsøfret, der skal bringes. Han gav sit Liv frivillig som en Gjenløsnings-Betaling. Han sagde: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, at jeg skal tage det igjen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt at sætte det til og har Magt at tage det igjen.“ (Joh. 10 : 17, 18.)

At vi have forstået, og at vi påaflønne den uendelig dybe Kjærlighed, som Herren har bevist imod os, vise vi bedst ved at adlyde de to store Bud, som Jesus formandede os til at indprente paa vort Sind og Hjerte, nemlig: „Du skal elsker Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: Du skal elsker din Næste som Dig selv. Af disse to Bud afhænger al Loven og Profeterne.“ (Matt. 22 : 37—40.) Disse to Bud ere som et samlet Bud ret betegnende kaldt „Kjærlighedsbudet“. Kjærligheden, som vi udvise, enten mod Gud

eller mod et Menneske, er af selv samme Natur. Al sand Kjærlighed, som vi kunne udvise, har Gud inspireret os til at udvise. Kjærlighedens Apostel, Johannes, skriver: „I Elskelige, lader os elsker hverandre; thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. Hvo, som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed. Derudi er Guds Kjærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn den enbaarne til Verden, at vi skulle leve ved ham. Derudi bestaar Kjærligheden: ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og har udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Snyder.“ (1. Joh. 4 : 7—10.) Apostelen siger videre: „Dersom vi elsker hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommen i os. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han gav os af sin Aaland.“ (12. og 13. V.) „Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud.“ (18. V.) Apostelen giver os fremdeles Kjendetegetnet paa hukkelst Kjærlighed, idet han siger: „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elste Gud, som han ikke har set.“ (20. Vers.)

I Mormons Bog (Moroni 7 : 46, 17) læse vi: „Dersom I ikke have Kjærlighed, ere I Intet..... Dersor holder fast ved Kjærligheden, som er det største af Alt, thi alle Ting skulle ophøre. Og denne Kjærlighed, Kristi rene Kjærlighed, varer til evig Tid; og det bliver godt for dem, der findes i Besiddelse deraf paa den yderste Dag.“ Moroni formaner sine Brødre i Menigheden i følgende Ord: „Dersor, mine elskelige Brødre, beder til Faderen af Eders Hjertes hele Fver, at I kunne vorde fyldte med denne Kjærlighed, som han har skjænket alle dem, der ere hans Søns Jesu Kristi sande Følger, saa at I kunne blive Guds Sønner, at naar han kommer, vi da maa være ham lige.“ (48. V.)

Profeten Moroni giver os i disse Udtalelser en simpel og forstaaelig Forklaring af Kjærlighedens Væsen og siger, at vi ikke kunne være i Besiddelse af Kjærlighed eller udøve Kjærlighedens Gjerninger, undtagen Guds Aaland bor i vore Hjerter. Aniulet siger, idet han taler til sine Brødre om Kjærlighedens Princip: „Antager ikke, at dette er Alt (at bede ofte osv.); thi efter at I have gjort alle disse Ting, og I bortvise den Trængende og den Nøgne, og ikke besøge den Syge og den Bekymrede, og ikke meddele af Eders Gods — om I have noget — til dem, som have det behov; jeg siger Eder, dersom I ikke gjøre nogen af disse Ting, se, da er Eders Bon forgjæves og gavnér Eder Intet, og I ere som Hykclere, der fornægte Troen. Dersom I dersor ikke ihukomme at være gavmilde, da ere I som Affaldet.“ (Alma 34 : 28, 29.)

Nøgle af de vægtigste og mest lærerige Æringer angaaende sand, frelsende Kjærlighed findes i Pauli første Brev til de Hellige i Korinth,

det trettende Kapitel, som vi ville anmode Enhver om at læse og derved komme til en inderligere Forstaelse af, som det hedder i Kapitlets første Vers, at „talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg lig et lydende Malm eller en klængende Bjælde“.

Missionsngheder.

Ankomst og Beskikkelse. Eldste A. M. Nielsen fra Shelly, Idaho, og M. A. Falldmo fra Salt Lake City, Utah, ankom til Kristiania, Norge, den 24. April. De ere begge besykkede til at virke i Bergens Konference.

Uddrag af Rejsebrev fra Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Trondhjem, Norge, den 13. April 1915.

Eldste Niels F. Green.

Kjære Broder!

Jeg takker for de modtagne Hilsener fra Søskende i Københavns Gren. Siden jeg afrejste fra Bergen, Onsdag den 7. April, har jeg haft flere interessante Oplevelser, men ogsaa nogle, som ere mindre interessante, da jeg paa et Par Steder i denne Del af Missionen finder vor Saligheds Hjende i fuld Aktivitet for at vildlede Kirkens Medlemmer. Jeg haaber inderlig, at Søskende overalt i n skandinaviske Mission ville staa paa Vagt oversor vor sjælles Erkej. øe, Djævelen, og ikke give ham det mindste Indpas; thi give vi ham først vor lille Finger, kan han snart tage hele Haanden og føre os til Fordærvelse. Min Rejse langs den norske Kyst fra Bergen til Trondhjem var særdeles interessant, hvad selve Rejsen angif, da Vejret var behageligt og Naturen netop nu paa denne Tid har begyndt at vaagne efter Vinterdvalen. Hjeldene ere imidlertid endnu iskælte den hvide Dragt, som er den, vi alle bestroebe os for at blive værdige til at bære, naar Lønnen skal blive de Trofastes Tal tildelt. Langs den norske Kyst lagde jeg særlig Mærke til den udstrakte Virksomhed, som nu finder Sted paa det vaade Element af de Tusinder af Fisstere, som ere bestjæltigede med at samle Havets Rigdomme i deres Net. Paa sine Steder var det vanskeligt for Styrmanden at navigere Skibet mellem Fiskeflaaden uden at komme i Berøring ned de mange Garn. I Aalesund findes der paa denne Tid af Alret en Masse Mennesker fra andre Døle af Norge.

En Del af min Rejse mellem Aalesund og Trondhjem var ganske eventyrlig, idet jeg fors at undgaa det aabne Hav tog med en Baad, som sejlede indenskjørs. For at gjøre Vejen saa kort som muligt maatte

man føøre over et Fjeld til en anden Dampbaad, og denne Kjøretur foregik fra Kl. 12,30 til 3,30 om Morgenens i en Enspænder-Slæde. Kunsten gav mig en Lammeskindspose at krybe i, og da jeg forøvrigt var godt påaftædt, gik det nok saa kjælt frem over den krogede og bakkede Bej, til vi efter kom til „Bundvejen“. I Trondhjem fandt jeg Eldste Busath og Andreasen samt Søkkende ventende paa mig med Vængsel. Vi have haft en god Konference, og alle synes at være tilfredse med min Nærvoerelse; men hvor jeg vanker, har jeg mine Medarbejdere og Søkkende i Kjøbenhavn i mine tanker, og jeg haaber paa et snarligt og kjærligt Gjensyn. Jeg afrejser rimeligvis herfra Torsdag Morgen den 15. til Kristiania. Bejret er i Dag straalende, og mit Helsbred er udmaerket. Jeg føler mig som fornyet, thi der er vaaguet en ny Baar i mit Bryst. Lysets herlige Straaler fra det Høje skinne med forøget Klarhed ind i mit Hjerte. Jeg ser daglig nye Beviser paa det Værks Guddommelighed, som det er saldet i min velsignede Lod at virke for. Hils de Hellige og bed dem være ydmige og stole paa Herren i Alt, da Han, som kjender Hjertet, styrer vor Gang fremad til Sejer.

Med inderlig Hilsen fra mig og fra Missionærerne og Søkkende her forbliver jeg

Deres i Kristo forbundne Broder
Hans J. Christiansen.

Forsaarskonferencen i Bergen.

Tilstede ved Konferencemøderne var Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident James F. Petersen og omrejsende Eldste Howard M. Andreasen. Af lokale Eldster: Niels Andersen fra Aalesund og Johan O. Nygaard fra Stavanger Gren. Alle Møderne blev afholdte i Skostrædet Nr. 3.

Det første Konferencemøde var et fælles Ungdomssorenings-Møde for de unge Mænds og unge Kvinders Forening, som blev afholdt Fredag Aften den 2. April Kl. 8³⁰. Koret og Førsamlingen sang: „Ydmigt med Arbødighed“, hvorefter Eldste James F. Petersen aabnede Mødet med Bon. „I Østen stiger Solen op“ blev assjungen. Rapporten blev op læst af Sekretær Constands Ødeland og godkjendtes.

Søster Clara Hjørnevik, som præsiderede over Søstersforeningen, bød de Tilstedeværende hjertelig velkommen. Eldste James F. Petersen omtalte det gode Arbejde, der var bleven udført af de unge Mænds og Kvinders Foreninger. Koret sang: „O Herre, hør min stille Bon“. Rapporterne fra Ungdomssoreningerne i de forskjellige Grene blevne afgivne og godkjendte. Missionspræsident Christiansen talte opmuntrende Ord til de Unge og paaviste Nødvendigheden af, at de vare lydige mod de indsatte Autoriteter og esterlevede Evangeliets Principper.

Koret sang: „Vildledte Sjæl“, og Broder Andreas Fosset sluttede med TakSIGelse.

Det andet Konferencemøde afholdtes Lørdag Aften den 3. April Kl. 8³⁰. Koret og Forsamlingen sang: „Fader vor i Himlen“. Broder Arthur Bjørndal aabnede Mødet med Bøn. „Led os frem“ blev assungen. Eldste Howard M. Andreasen talte om Evangeliets første Principper. Præsident James F. Petersen talte om de 10 Bud og fremhævede, hvor nødvendigt det var, at vi adløde dem. Koret sang: „Jesus, min Frelser kjær“. Missionspræsident Christiansen citerede Jo-hannes Evangeliums 15. Kapitel, 1. og 2. Vers, og sagde, at de Sidste-Dages Hellige behøvede ikke at sørge, som Verden sørger, over de af deres Kjære, som ere døde, da det evige Livs Haab skinner i vore Hjerter. Han gav et kraftigt og overbevisende Bidneshyrd om Sandheden af det Evangelium, som vi forkynde. „Hav Tak for Profeten“ blev assungen, og Brøder Arnold Strøm sluttede med TakSIGelse.

Søndagsskolekonference. Mødet blev afholdt Søndag Formiddag Kl. 10³⁰. „Vær velkommen“ blev assungen. Eldste Howard M. Andreasen aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa“ blev assungen. Rapporter fra de forskjellige Grene blev derpaa afgivne og godkjendte, hvorefter et snukt Program udførtes af Søndagskolens Børn. Præsident James F. Petersen foreslog til Opholdelse de forskjellige Bestyrelsesmedlemmer, Lærere og Lærerinder i Konferencens forskjellige Søndagskoler. Forslagene blev godkjendte. Skolen sang: „Gjør, hvad er ret“. Missionspræsident Hans J. Christiansen takkede Skolen for det gode Arbejde, den havde udført, og talte derefter om Kristi Daab og Døberen Johannes' Mission. Bennie Olsen sang: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes?“ Sluttelig blev Sangen: „Om af Trængsel Du maa prøves“ assungen, og Konferencepræsidenten sluttede med TakSIGelse.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes det næste Møde. Koret sang: „Kom, lytter til Profetens Røst“. Broder Johan Satrum aabnede Mødet med Bøn. „Fred hviler over Land og By“ blev assungen. Konferencepræsident James F. Petersen forklarede Kristi Mission og forskjellige Punkter, som vedrørte Evangeliets Gjengivelse. Koret sang: „Messias, han kommer“. Missionspræsident Christiansen talte dernæst. Han sagde, at vi baade troede paa den gamle Pagts Profeters Lærdomme og Forudsigelser og tillige paa, at Herren havde opvakt Profeter i vore Dage til at forkynde os Herreus Ord. Kristus var Guds Søn, som døde paa Golgathas Kors for Mennesketnes Synders Skyld. Hans Land forlod Legemet. Det var en virkelig Død og ikke en Slummer, af hvilken han vaagnede paa den tredie Dag, som nogle have forklaret. Vi tro, at medens Kristi Legeme laa i Klippegraven, gif hans Land bort for at prædike for dem, som vare ulydige i Noas Dage.

Efter sin Opstandelse visste han sig for sine Disciple og besalede dem at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet. De, som tro og blive døbte, skulle blive frelste, og de, som ikke tro, skulle blive fordømte. Vi tro paa Kristi anden herlige Tilkommelse. Han bad Gud velsigne os alle. Korsangen: „Opstandelsen“ blev assungen, hvorefter Broder Arthur Bjørndal sluttede Mødet med Taksgelse.

Mandag Aften Kl. 7 afholdtes der efter Møde. Koret og Førsamlingen sang: „Morgenrødens Straaler bryde“. Broder Arnholdt Strøm holdt Åbningsbønnen. Koret sang: „Jeg føler nu en Glæde“. Ældste Howard M. Andreasen gav en Beretning om sin Missionsvirksomhed i det forløbne Halvaar. Præsident James F. Petersen gav dernæst en samlet Rapport over Missionsarbejdet, der var blevet udført i Bergens Konference i dette Halvaar. 2624 Skrifter og 196 Bøger vare blevne uddelte. 691 Fremmedes Hjem besøgte, 288 evangeliske Samtaler holdt med Fremmede, men kun 1 døbt. Der var holdt 428 Møder. I Konferencen virkede der 2 Missionærer.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Førlagene blev enstemmig godkjendte af de Hellige ved Opløftelsen af deres højre Haand. Ældste James F. Petersen blev foreslaet og paa samme Maade sanktioneret som Præsident og Sekretær over Bergens Konference.

Konferencepræsidenten foreslog nu de følgende Personer til Embedsstillinger: Howard M. Andreasen som omrejsende Ældste i Bergens Konference, Niels Andersen som præsiderende Ældste over Aalesund Gren, Andreas Birkeland som præsiderende Ældste over Haugesund Gren, Johan D. Nygaard som præsiderende Ældste over Stavanger Gren, Præsident James F. Petersen som Kørsleder, Alette Bjørndal som Organist og Ragnhild Kling som Sekretær og Kasserer for Sangkoret. Alle Førlagene blev enstemmig godkjendte. Koret sang: „Nu Fryd mit Hjerte finder“. Missionspræsidenten omtalte derefter vor Kirkes fuldkomne Organisation. Der fandtes ingen anden kirkelig Organisation, som ved Tro og Bønner opholdt en Guds Profet og 12 Apostle, lig de Hellige gjorde paa Kristi Tid. Han omtalte Førfølgerne, som de Sidste-Dages Hellige havde udstaaet i tidligere Dage, og omtalte Kirkens Stilling i Dag. De Unge Opdragelse og Undervisning samt Udvælelsen af Alt, som er godt, ere Opgaver, som „Mormonismen“ har sat sig. I vores Templer blev Familielænkerne sammenføjede, hvorved Fædrenes Hjerter blev vendte til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre og Mænd og Hustruer forenede i Ægteskabets hellige Baand for Tid og Evighed. Han bad Herren velsigne Alle. „Saa sikker en Grundvold“ blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksgelse af Konferencepræsident James F. Petersen.

Søstrenes Hjælpeforening afholdt deres Konferencenude Dirs-dag Aften Kl. 8³⁰. Koret og Førsamlingen sang: „Om Guds Stad man taler hærligt“. Søster Ragnhild Kling aabnede Mødet med Bon. „O, min Fader, Du, som kjender“ blev fungen. Præsident James F. Petersen meddelte, at Foreningens Rapport nu vilde blive aflagt, og at der vilde ske nogle Forandringer i Foreningens Bestyrelse. Foreningens Præsidentskab blev derpaa løst fra dets Stilling med Tak for det ud-førte Arbejde. Sina Gundersen, Sekretær og Kasserer i den tidligere Bestyrelse, blev foreslaet til Præsident for Foreningen, Betsy Holger-sen til første Raadgiver (der kunde ingen anden Raadgiver blive indsat for nærværende) og Agot Johannessen til Sekretær og Kasserer. For-slagnene bleve enstemmig godkjendte.

Missionspræsident Christiansen anmodede det ny Præsidentskab om at varetage den kirkelige Gjerning, som de vare kaldede til at udføre, i Henhold til de Instruktioner og Raad, der vare givne alle Søster-foreningerne i den europæiske Mission af Foreningernes Præsidentinde, Søster Smith i Liverpool, og som vare meddelte i Nr. 6 af „Skandi-naviens Stjerne“ for dette Åar. Han omtalte Vigtigheden af deres Gjerning og Belsignelserne, som fulgte med deres Virksomhed. Sangen „Belsign, o Gud, dit Folk“ blev assungen, og Eldste Howard M. An-dreasen sluttede Mødet med Tak sigelse.

James F. Petersen,
Sekretær.

Den nye Grundlov.

Danmarks Riges Grundlov af 1849 muliggjorde store Fremstridt blandt det danske Folk, men de højere Klasser og de i økonomisk Henvende mere velstillede sluttede sig sammen for at „beskytte“ deres Interesser overfor en „uoplyst Majoritet“, som efter deres Menig i Henhold til Junigrundloven havde faaet alt for stor politisk Indfly-delse. Det kunde aldrig gaa an, at en Bonde eller Arbejder, som maa-ste kun betalte 10 Kr. i Skat, gjaldt for lige saa meget paa Valgdagen som en Greve eller stor Landejendomsbesidder, som maa-faste betalte 1000 Kr. i Skat. „Hartkornet“ maatte forsvarer, „Bærdierne“ repræsenteres! De sociale og økonomiske „Bærdier“ bleve satte højere end Indviduerne. Det var sandt, at det menige Folk, det store Flertal af Landets Be-folning, efter i lange Tider at have været regjeret af enevældige Kon-ger og de prævilegerede Klasser, ikke havde stor Forstand paa at regjere Land og Rige, men det var lige saa sandt, at hvis Regjeringen og Embedsmændene gjorde sig Anstrengelser for at bibringe Folkets brede Lag den Oplysning, de manglede, da vilde det ikke være længe, før Bonden og den almindelige Borger kunde afgive deres Stemmer ved Rigsdagsvalgene med ligesaa stor Forstaelse som nogen Greve eller

Herremænd. Men Herremandspolitiken sjærede, og vi fik den reviderede Grundlov af 1866, der gav „Hartkornet“ og de højere Stænder en usorholdsmaessig stor Særepræsentation gjennem Landstinget. Det danske Folk fandt snart ud, at den „reviderede Grundlov“, i Stedet før at være en klargjørende Forsatningsreform, til hvilken der i og for sig nok funde trænges, i Virkeligheden var et politisk Tilbagestridt.

Den nu vedtagne Grundlov indeholder ikke noget Valgretsprivilegium af nogen Art. Udkastet til den nuværende Grundlov, som ved Forhandlingerne i Rigsdagen er blevet ændret paa visse Punkter, blev forelagt Rigsdagen for halvtredie Aar siden af daværende Konsejlspræsident Klaus Berntsen, hvorfor han ogsaa bliver kaldt den nye Grundlovs Fader.

Efter den nye Grundlov bibeholdes saavel Folketinget som Landstinget, men Valgene til begge Ting foregaa efter den lige og almindelige Valgrets Principper, i Modsjætning til den reviderede Grundlov af 1866, hvor Valgretten til Landstinget var ashængig af Penge og Hartkorn. Valgretsalderen til Folketinget er nedsat fra det 30. til det 25. Aar, og Valgretten er blevet udvidet til Kvinder og Thende.

Alle Folkethingsvælgere, som have fyldt 35 Aar, ville saa Valgret til Landstinget. Efter den nye Grundlov stilles der ingen særlige Betingelser for at være valgbar til Landstinget. Den vil gjøre en Ende paa den politiske Strid, som Grundloven af 1866 førte til, som følge af den store Forstjele paa de to Things Sammensætning. Konsejlspræsident Zahle har Ven af at have bragt det Berntske Grundlovsprojekt i sin ændrede Skikkelse til Vedtagelse i begge Thingene. Med Hensyn til Grundlovsspørgsmålet udtalte han sig i Folketinget umiddelbart før Grundlovens Vedtagelse saaledes: „Junigrundloven blev skrevet af Monrad og vedtaget af Mænd, der vilde grundlægge og sikre Folkestyret i Danmark, men som ikke kunde bygge paa nogen Erfaring om den Skjæbne, der kunde times det i vort Folk; efter de bedste og frieste Mønstre ridsedes en Forsatning op, der blot først skulle staa sin Prøve. Grundloven af 1866 blev skrevet af praktiske Politikere, der bedst stræbte at indstrænke og begrænse Folkets Selvstyre og at sikre Besidderne af de store Ejendomme i Landet en overvejende politisk Indflydelse, og den blev tiltraadt af Folkesørere, hvis Mod og Tillid var brudt, og som i de haarde Tider efter 1864 mente det nødvendigt at tage denne Grundlov for at bevare det mest mulige af Folkestyret.“

Fremdeles: „Den nye Grundlov bringer igjen til Gyldighed det Folkets Selvstyre, som Junigrundlovens Mænd først kaldte frem.... Dens Land er Junigrundlovens Land, Fastholdelsen af Folkets politiske Frihed og Selvbestemmelsesret.“ („Politiken“.)

Mange Politikere beklage, at der ikke blev opnaaet Enighed om Forandringen af visse Grundlovsparagrafer, saasom, at „Køngen er-

flærer Krig og flutter Fred", og at han skal være Medlem af den dansk-lutherske Statskirke; men i det Hele og Store ere Regjeringens Medlemmer og Rigsdagsmændene tilfredse med, at de ved gjensidige Indrømmelser fik vedtaget den nye Grundlov, der efter alle Tulemærker at dømme efter de nye Valg vil kunne blive ophøjet til Lov paa Grundlovsdagen den 5. Juni.

N. F. G.

Dødsfald.

Eldste Benjamin E. Wilhelmsen, født i St. Charles, Idaho, den 23. September 1893, men hvis Hjem var i Salt Lake City, afgik ved Døden i Louisville, Kentucky, den 27. Marts af Lungebetændelse. Han virkede som Missionær i Trondhjem, Norge, et Par Maaneder, før han ved Krigens Udbryd blev forflyttet til De forenede Stater.

Afdøde er Sønnesøn af Eldste Niels Wilhelmsen, som præsiderede over den skandinaviske Mission fra 1879—1881 og døde i København. „Bikuben".

— Br. Hans Christian Andersen, født i Slangerup Juleaften 1828, døbt den 29. Marts 1908, døde den 16. April 1915 i Ledøje pr. Ballerup. Tre Børn, 2 Sønner og 1 Datter, hvoraf to ere Medlemmer af Kirken, overleve ham.

— Taknemlige Mennesker ere som frugtbare Marker, de give det modtagne ti Fold tilbage.

— Et Talent uden Selvtugt er lig et Palads uden Tag. Talentet vil snart være ødelagt.

— En gudfrygtig Mand beviser, at han har Forstand; den lige-glade, at han er en Daare.

Nr. 2 af „Skand. Stjerne" for 1906 ønskes af Missionspræsidenten.

Inndhold:

„Hvad er Mormonisme?".....	129	Missionærheder.....	138
Guds Riges Hemmeligheder	135	Uddrag af Rejsebrev fra Hans J.	
Tankesprog	135, 144	Christiansen.....	138
Redaktionelt:		Koraarkonferencen i Bergen	139
Den sande Kjærlighed er et evigt		Den nye Grundlov	142
Livsprincip	136	Dødsfald	144

Afgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København V.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen.)